

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jerzy Geisler

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **B. K., Z. K., K. W., M. K. i E. K.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powodów B. K. i Z. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 25 lipca 2014 roku, sygn. akt: I C 351/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Jerzy Geisler

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy zwolnił powodów B. K. i Z. K. od ponoszenia kosztów sądowych w 5/6 częściach (pkt 1), oddalając wnioski w pozostałym zakresie (pkt 2).

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd I instancji wskazał, że powodowie w ramach niniejszego postępowania domagają się zapłaty zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią syna, przy czym w toku postępowania likwidacyjnego uzyskali od pozwanego po 15.000,00 zł. Ze złożonego przez nich oświadczenia wynika, że część z otrzymanych pieniędzy przeznaczyli na nagrobek dla syna, zaś 14.000,00 zł wydatkowali na położenie kostki brukowej i remont domu. Sąd Okręgowy wskazał, że powodowie winni zabezpieczyć środki finansowe na wytoczenie niniejszej sprawy, co uzasadnia jedynie częściowe zwolnienie ich od kosztów sądowych.

Oплата sądowa od pozwu w przypadku B. K. wynosi 5.250,00 zł, zaś w przypadku Z. K. – 4.250,00 zł.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyli powodowie B. K. i Z. K., zaskarżając je w części, tj. w pkt. 2 i wnosząc o jego zmianę poprzez zwolnienie ich od ponoszenia kosztów sądowych w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucili naruszenie: art. 100 ust. 2 i art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 233 § 1 k.p.c., jak też art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w R. w dniu 4 listopada 1950 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie nie doszło do zarzucanego przez skarżących naruszenia art. 100 ust. 2 i art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jak też art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy należycie ocenił zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy, wyciągając z niego logiczne wnioski.

Powodowie uzyskali od pozwanego tytułem zadośćuczynienia po 15.000,00 zł, z czego część mogli przeznaczyć na koszty sądowe w niniejszej sprawie. Wprawdzie podali oni, że środki te wydatkowali na pomnik dla syna oraz remont domu i położenie kostki brukowej (w pozwie wskazali nadto, że dużą część z tej kwoty spożytkowali na wynagrodzenie pełnomocnika), jednakże okoliczność ta nie jest wystarczająca do stwierdzenia, iż zachodzą przesłanki do ich całkowitego zwolnienia od kosztów sądowych. Trafnie bowiem argumentował Sąd I instancji, że powodowie – licząc się już w tym czasie z koniecznością sądowego dochodzenia kwot przewyższających wypłacone świadczenia – powinni tak planować swoje wydatki, by uwzględnić w nich również koszty sądowe, związane z przyszłym procesem.

Nie jest również tak, że jedynie częściowe zwolnienie powodów od kosztów sądowych stanowi naruszenie przepisów prawa międzynarodowego, w szczególności art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Europejski Trybunał Praw Człowieka w wydawanych przez siebie orzeczeniach stwierdzał, że prawo dostępu do sądu, chronione przez art. 6 ust. 1 Konwencji, może być przedmiotem ograniczenia w formie regulacji przez Państwo, które w tym zakresie posiada pewien margines uznaniowości (vide: m.in. sprawa K. v. (...) w decyzji z dnia 9 września 1998 roku 31206/96, LEX nr 41077). Także w wyroku Trybunału z 26 lipca 2005 roku, wydanym w sprawie P. i (...) v. Polska nr (...) (LEX nr 154903), wskazano, że wymóg wnoszenia opłat sądowych w sądach cywilnych w związku z powództwami lub odwołaniami, przedstawianymi do rozstrzygnięcia, nie może być uznany jako ograniczenie prawa dostępu do sądu, które jest sprzeczne per se z art. 6 ust. 1 Konwencji.

Nie można przy tym pomijać faktu, że powodowie uzyskują stałe dochody w łącznej wysokości ok. 4.000,00 zł netto, zaś stałe koszty związane z ich utrzymaniem nie przekraczają kwoty 3.000,00 zł (Sąd Apelacyjny uwzględnił w tym wyliczeniu wydatki ponoszone na utrzymanie domu – ok. 932,00 zł / 4 osoby, czyli po ok. 233,00 zł na osobę, raty kredytowe – 882,00 zł, leki – po 200,00 zł, 400,00 zł na dojazdy do pracy, po ok. 780,00 zł na zakup żywności, środków czystości, odzieży itp.). Tym samym powodom do dyspozycji miesięcznie pozostaje kwota przynajmniej 1.000,00 zł, którą mogą zabezpieczyć na koszty związane z niniejszym procesem.

W konsekwencji są oni w stanie ponosić 1/6 opłat sądowych i wydatków, przy uwzględnieniu określonej przez nich wartości przedmiotu sporu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powodów na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA J. Geisler